

Wereldoorlog I - De Duitsers trekken Oostende binnen

(Duits verslag)

Annie Storme

UIT Hermann Schaffstein, **Die Geschichte des Völkerkrieges 1914, 1915, 1916**, Köln 1916, pp. 508-509 (vertaald door Annie Storme).

Op donderdag 15 oktober 1914, 's morgens om 10 uur verschenen de eerste Duitse soldaten in Oostende. Het waren Duitse ulanen. Ze droegen lansen en reden nogal raar te paard. De verschrikte inwoners begrepen pas na een tijdje dat de ulanen probeerden de namen van de straten te lezen om ze dan door te geven aan een soldaat die een kaart ontvouwd had. Toen de ulanen de juiste straat gevonden hadden, reden ze naar het huis van de Oostendse burgemeester en klopten op de deur.

De burgemeester opende persoonlijk en samen met 2 gendarmen de deur. Hij was gekleed in groot ornaat, zwarte pitteleer en witte sjerp, zijn dienstuniform. De begroeting was heel hoffelijk. Na een kort gesprek vertrokken ze gezamenlijk.

Vervolgens kwam een afdeling Duitse soldaten op de fiets, ze hielden halt op de grote markt voor het stadhuis. Ze beseften niet dat de bevolking in grote angst leefde want ze wisten niet dat men hen wekenlang als tijgers en mensenvreters had beschreven.

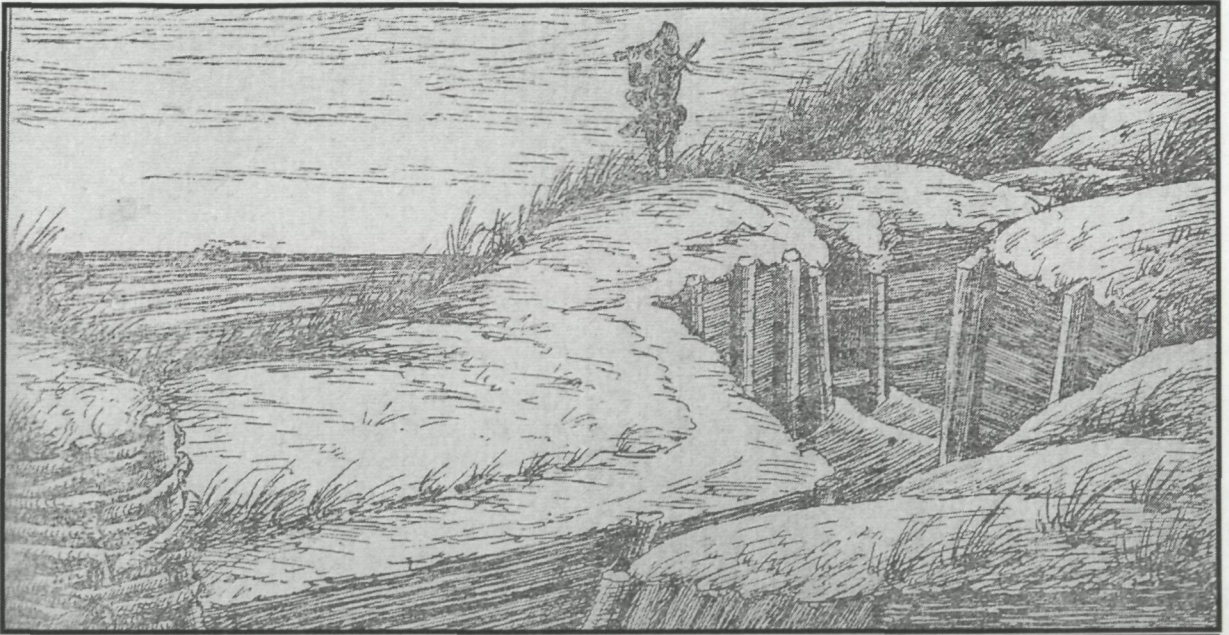
De Duitsers wilden maar één iets: de zee! En zo vroegen ze ononderbroken: "Das Meer, das Meer! Wo ist die Nordsee?"

Dan haastten ze zich door de straten naar de zeedijk. Boven geraakt hadden ze alleen maar oog voor de zee en niet voor de rij prachtige hotelpaleizen. Ze staarden naar het glinsterend grote water onder hen, waar de golven ononderbroken op het strand rolden.

Toen wees er een met een vinger naar de horizon. "Dort – achter de mistbanken - hinten liegt England!"

De Oostendenaars vertelden later dat de vraag van de Duitse soldaten naar de zee hen als de sterkste en opvallendste herinnering bijgebleven is.

Meer wachttroepen kwamen in Oostende aan.

De aangekomen soldaten scheen de stad Oostende te kennen en ze kwamen zonder verder vragen bij het stadhuis.

Daarna volgden de officieren in twee grote afgeladen volle motorvoertuigen.

In de eerste wagen zat veldmaarschalk von der Goltz, de Duitse gouverneur-generaal.

Kort daarvoor was op verzoek van de burgemeester de consul van de Verenigde Staten gekomen.

Na de begroeting vroeg de gouverneur-generaal aan de consul om mee te reizen naar Brugge zodat hij hem kon voorstellen aan de voor Oostende aangewezen commandant. Omdat zijn chauffeur de weg kende, reed von der Goltz mee met de Amerikaanse consul.

Vanaf dat moment waren de Duitsers baas in de stad. Meer Duitse officieren stroomden op alle mogelijke voertuigen de stad binnen.

Om 8.45 uur 's avonds verscheen er een Duits bataljon.

Wekenlang was er geen licht geweest in Oostende, maar op deze avond moest op Duits bevel elk raam in de Kapellestraat, die naar de grote markt loopt, verlicht worden.

Tijdens deze nacht marcheerden nog 3 regimenten de stad binnen en iedereen vond een onderkomen.

Een Amerikaan die zich in Oostende bevond, vertelde:

"Ik geloofde eerst niet dat de Duitse officieren zich in ons hotel op hun gemak zouden voelen omdat ik dacht dat er hier niemand Duits sprak.

Maar de officieren lachten ons uit toen wij dit vertelden en zeiden: "Jeder in Ostende spricht Deutsch!". En ze hadden gelijk! In deze stad waar men maandenlang geen Duits gehoord had, etaleerden de hotelbezitters, garçons en portiers plotseling hun grote Duitse talenten, zodat men bijna zou geloven dat het hun moedertaal was."

Niet alles hadden de gevluchte Engelsen en Belgen kunnen meenemen. Wij (=de Duitsers) maakten heel wat oorlogsmateriaal buit, waaronder heel veel geweren en munitie en ook 200 gebruiksklare locomotieven.

Maar de zee en het land "da drüben" bleven al de maanden die volgden, tot in de winter en ook het jaar daarop allesoverheersend in onze gedachten.

De wensen en de hoop van de soldaten, hun woede en vaste wil om het zich in zekerheid wanend Engeland te pakken en te verslaan, werden samengebracht in het volgende gedicht (in Gotisch schrift) van Fr. M.v. Destéren.

Gebet am Meer

Wir stehn im tiefen Sand am Strand
auf Wacht im fernen Feindesland
und spähn aufs Meer da vorne;
heiß brennt in unserm Blut die Glut
trotz Wintersturm und kalter Flut
von einem heil'gen Zorne.

Und wenn das große, graue Meer
noch tiefer und noch breiter wär',
uns führt hinüber Gottes Hand
nach Engeland, nach Engeland.

Dort drüben hocht der Feind und meint,
die Flut, die sich dem Sturme eint,
kann seinen Saß bewachen.

Doch Sturm und Flut und Lug und Trug
und seine Schiffe, Bug um Bug,
wird Gott zuschanden machen.

Und wenn das große, graue Meer
noch tiefer und noch breiter wär',
uns führt hinüber Gottes Hand
nach Engeland, nach Engeland.

Schwarzweißrot, neidgehaßt, am Mast —
kommt unsre Flotte wohl und saßt
viel hunderttausend Streiter.

Helm ab dann zum Gebet! Es geht
ans Ziel, das uns im Herzen steht,
aufs Meer und drüben weiter.

Und wenn das große, graue Meer
noch tiefer und noch breiter wär',
uns führt hinüber Gottes Hand
nach Engeland, nach Engeland.

Herr, laß am großen Tag zum Schlag
Stahl unsre Fäuste sein und trag
ins Feindesheer das Grauen!

Dann steigt empor voll Dank der Sang
und schallt noch ein Jahrtausend lang
durch alle deutschen Gauen:

Und wenn das große, graue Meer
noch tiefer und noch breiter wär',
es reicht hinüber Gottes Hand
nach Engeland, nach Engeland.